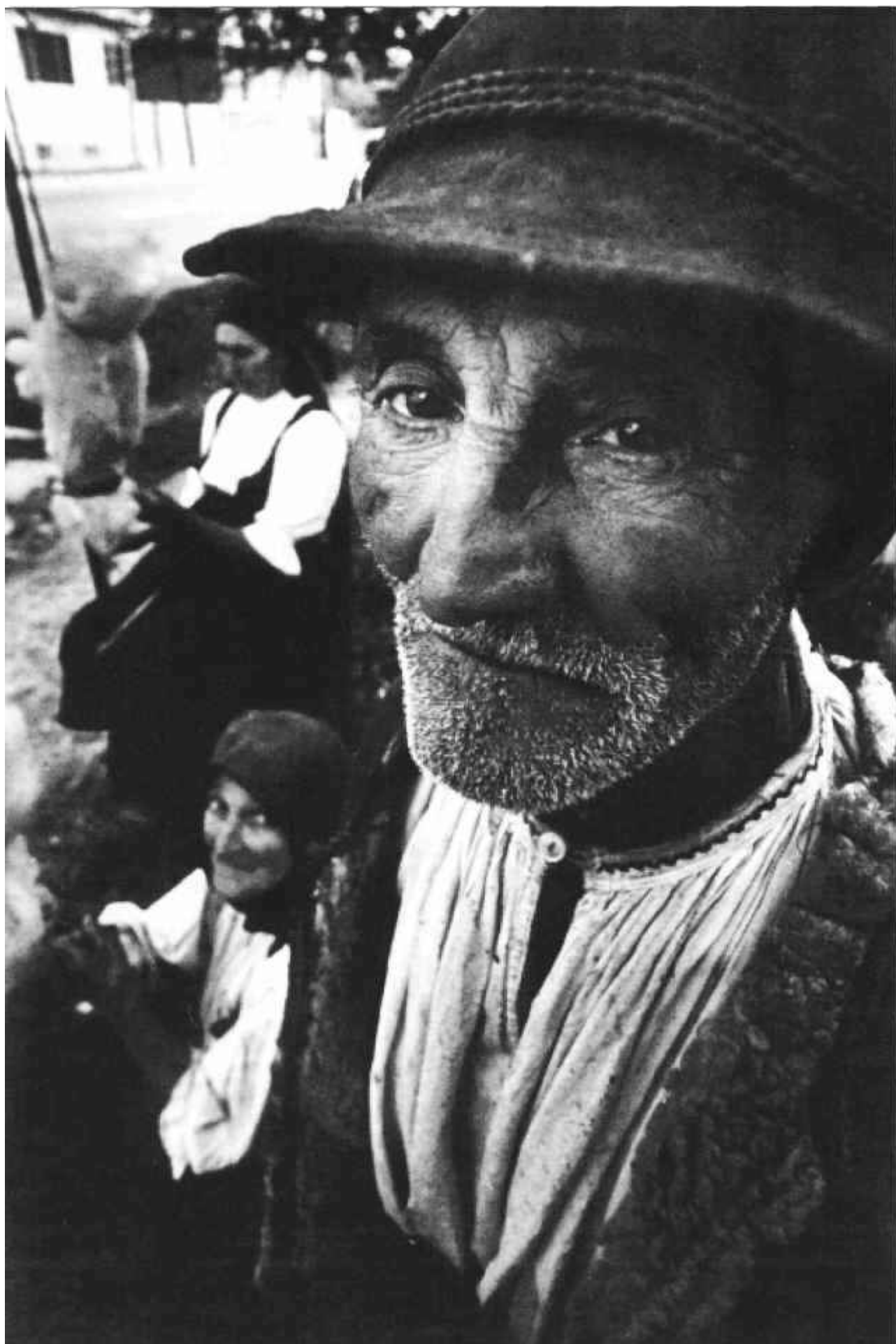

CUKOR GYÖRGY

DE PROFUNDIS

Tavaszelő
 mint szemcsés fölvetelen
 Köd reggelente mi a gyerek
 szívéig hatol És gyógyszerek kávé víz
 Szívéig a köd s a füzesből
 a vesszőparipa téveteg ingerei
 A kocsúton girhes kutya
 s nyomában akár híve a télnek pocsolyákon
 átcaplatva sáros kabátban mint szökött nagyság
 vonul a prokonzul
 s önnön kegyes szerepét meghozza
 Kegyelmet mi nem isteni vonás gyakorolgat
 éhes kutyának gyerekek ki alszik még
 a szégyen s az aranykor függelmében
 udvari népségnek mondom gyerekek kutyának
 Bámész verébnék a körtefa kéreg-ablakában
 Oszt ő fűnek-fának a kékség mögött erjedő
 rügy-mániának Hátfájós tetemeknek mert
 fordulnának az oldalukra megkegyelmez
 sercegve súrlódó fénynek s megáll sárosan íme
 a kormányzóság két évszak határán íme
 az országos klinikai halál a percben

Mi tudható a halottakról
 Háborúban élek a Semmi jövevénye
 ahol elvegyül a vér sodradéka az utcán
 vánkosság szagával Értük ki felelne
 Kikelnek majd a kertben locsold meg locsold csak
 Eliot után Legyen virága A hó félrecsúszik
 lerúgta a láb kilóg megcsavarodva
 koponya vicsorít rossz álma esze tokját
 szétvarratolja Táj ez tájékom kökénytől juharig
 s amott sөvény nap süt csigolya-füzérre
 Felhők futnak árnyékot húzva mellkasra rémeim
 harchelyén szieszta Mondják tavasz lesz
 vizek szokványos gyakorlata tóduló
 vizeké gesztikuláló füveké Tetemekről
 mi tudható Erezték-e a mai árnyék súlyát még
 gyerekként heverve eh botor olvasó A vidékem
 ez s ezek éjjel fülcsöngésig verik a kannát
 ütök a lukas vaslábast vagy morognak
 fektükben mint az ember
 és hajnal s reggel között a tökéletes űr durva
 szövését hümmögve méltányolják

KORNISS PÉTER • ÖREGEMBER (1974)

Róluk mi tudható felhő takarja ki e fantomokat
 kik az árnyék araszát két világnyira becsülik
 élt idejükből féltakarásként idehatóan
 Amint hallani értük hemzsegnek a gyökerek
 Vidékem ez itt tenyésztik a fényt a fagyot
 a földszinűek népét
 De profundis Semmi

Mélységek halmozói ideértünk
 Visszaesők tudatmélye szól ki érti a dolgát
 S a nyomorultak végtelen menete újra
 s az elszabadult karabélygolyók köteléke
 és gyógyszerek víz kávé víz nyugtató
 s a cigaretták felhőzetében tájra táj vetül
 egy az est s a nap Áttételeiken elforognak
 az univerzumok és e planetáriumban a hajtogatott
 irkalap madarak mása hamis csillaghoz igazodik
 elköltözne
 Nappal az éjnek másolata Elúnt szereim
 a trükktelen Semmi szemete korom fény-árnyék-
 kommandaturák tömeg-korpája-politika üvegcserép
 ketrec szókincse lőtt sebé beretva
 kutyaszar honfibú csontok mellbősége És rigó
 És sírás a hátsó padban Óvatag belső
 beszéd hordalékai
 Nem a hevülés árama vert ide
 eszkáálni a semmit s figyelni hasonmásomat hogy
 a sötétből mint pergeti mézét mint tolja át
 a látást az idő odvain ide hol a hóban
 fehér egyszerűséggel hazardírozik zsizsik és isten
 a kítaszítottakért Nem és nem
 Zavart vélekedés maradt mára
 visszanezve egy kutató fénytörésben hol reggeli
 árnyam súlya az emlékezetre hull
 mint szemcsés fölvetelen Szó-szó-szó: csönd
 És lappadó hó-dünébe vállamba metsz
 kímélettel a reggel hol a hajdani gömbvillám
 legurult s másolatát a nap sárga foltját
 a pocsolyán hagyta
 Rigó iszik belőle viseltes allegória
 Felröppen a tájat világi csapásnál súlyosabban
 a déli tenger felé rúgja:
 a tavaszba értünk
 Adjál bort Adj rám fehér inget